Agresori în propria țară?

De cînd a fost semnat la Moscova Convenția «Cu privire la principiile reglementării pașnice a conflictului armat în zona nistreană a Republicii Moldova», oamenii nu mai încetează să se întrebe: «De ce conflict, și nu agresiune?», «Oare chiar să ne lase rușii în pace?», «Ce fel de integritate, dacă, după semnarea Convenției, separatiștii se înfîrjesc și mai tare», «Cine va purta răspundere pentru numeroasele victime omenești și colosalele daune economice?» și o sumedenie de alte întrebări, care nu-s deloc simple și nici lipsite de temei.

In zona nistreană nu există vreo emisiune radio sau televizată, un număr de ziar, o adunare sau miting, o discuție particulară între separatiști (de ce separatiști, și nu mercenari?), care să nu abunde în etichetările «agresori», «național-fasciști», «politică de geneocid», «ucigași», «călăi», referindu-le la adresa conducerii Moldova, a politicii ei.

Deci, au tot temeiul să se întrebe oamenii de bună credință: «De ce conflict, și nu agresiune?». Cu atît mai mult acum, cînd toată lumea știe, că nu e vorba de un conflict interetnic, cum susțineau forțele ostile, ci de niște ambiții politice, de intențiile Rusiei de a-și menține influența imperială în Europa, de intervențiile militare în Moldova ale acestui stat gigantic. Ce conflict poate avea loc între o «muscă» și un «elefant»?

De ce conflict, cînd toată lumea știe că zona nistreană nu e republică moldovenească și încă suverană și independentă, ci un camuflaj al Rusiei, confecționat de Anatolie Lukianov, deținutul de astăzi din pușcăria «Matrosskaia tișina», cu scopul de a impune Republica noastră să semneze contractul de menținere a imperiului sovietic, iar apoi — preluat cu entuziasm de șovini pentru a acționa în același spirit. Au trecut mai bine de trei ani de la făurirea acestui camuflaj, au avut loc atîtea și atîtea evenimente tragice urmate de numeroase victime omenești și colosale daune economice, iar noi tot conflict îl numim, atîta doar că la început era interetnic, iar acum — politic, armat.

Poate că de atîta șovinii nu încetează nici pe o clipă să ne numească agresori în țara noastră? Cică Moldova a declanșat război împotriva Moldovei, iar Rusia vine cu forțele ei «iubitoare de pace» să ne cumințească și să ne promită chiar că va contribui la restabilirea economiei ruinate în «conflict». Poate oare o minte normală percepe acest paradox?

AGRESIVITATE EREDITARA

In privința demagogiei șovinii sînt neîntrecuți. Ei fac acest lucru destul de iscusit, chiar cu talent, aș zice. Și sînt agresivi. Cînd le trăsnește ceva prin cap, nu-i mai poți opri cu nimic. Citisem mai anul trecut într-un ziar republican un interviu cu Petre Țuțea, savant român, numit pe bună dreptate și Socrate al secolului XX. La una din întrebările corespondentului referitor la ruși, el constată că aceștia nu au vocație istorică, ci vocație de cireadă.

Și poate că n-aș fi dat atenție acestei constatări, dar mi-am adus aminte de primul miting, care a avut loc la stadionul orășenesc din Tiraspol. De fapt, se planificase nu un miting ci o manifestare de deschidere a sezonului sportiv. Ca de obicei, această sărbătoare a început cu arborarea Drapelului și intonarea Imnului de stat ale U.R.S.S., iar apoi și ale R.S.S.M. Atunci, însă, toți cei prezenți la stadion s-au sculat în picioare, onorînd Drapelul și Imnul U. R.S.S., iar cînd s-a arborat drapelul roșu-verde și s-a intonat imnul republicii, au început să fluiere, să țipe și să bată din picioare, scandînd injurii.

A fost ca un trăsnet în zi cu soare, deoarece pe atunci mai erau la modă «prietenia popoarelor», «internaționalismul», «fraternitatea». Din festivitățile sportive, firește, nu s-a mai înțeles nimic. Masa de mii de oameni de pe stadion a început să fiarbă, să clocotească, transformîndu-se într-un roi de viespi zădărite.

Cînd mitingul s-a încheiat, la ieșirea din stadion stătea un tînăr într-un «Jiguli», așteptîndu-și clientul. Cineva din gloată a arătat spre el, zicînd: «Vo, rîpanii moldovani». Și tot atunci, gloata turbată dădu năvală, ridică mașina cu tot cu șofer, răsturnînd-o pe o coastă, snopindu-l pe tînăr în bătăi și deteriorîndu-i limuzina. Apoi au trecut la încă două autovehicule, făcînd același lucru.

Acțiunile de acest fel s-au ținut lanț în continuare pe parcursul ultimilor 3—4 ani, dar cu o agresivitate mereu crescîndă, ajungîndu-se la măcel, genocid. De menționat, că numeroasele formațiuni paramilitare, create pe parcurs, pentru a ajunge la acest măcel, au luptat în tranșeele de la Dubăsari, Cocieri, Corjova, Coșnița, Bîcioc, Bender și în alte părți împotriva «național-fasciștilor» din Moldova sub acel drapel roșu-verde, pe care l-au huiduit atunci, la primul miting de la stadion, și nu numai atunci. Deci, avea dreptate Socrate al secolului XX, cînd spunea că șovinii au vocație de cireadă.

CIT N-AI HRANI LUPUL...

A fost deci semnată la Moscova Convenția privind reglementarea pașnică a «conflictului». La întreprinderile din Tiraspol și din alte localități au fost organizate mitinguri. Nu poate rusul fără mitinguri, fără demagogie. Imi amintesc anul 1945. Se întorceau acasă ostașii Armatei Sovietice cu victoria deplină asupra Germaniei fasciste. Unii din ei nu-și văzură baștina patru ani, cît a ținut războiul mondial, dar nu țin minte să se fi organizat mitinguri de omagiere a luptătorilor. Și e clar de ce? Acela a fost un război de apărare a Patriei și lucrul acesta era cunoscut pentru toată lumea. Acum însă e vorba de o intervenție armată a statului suveran și independent Rusia în statul suveran și independent Moldova, lucru pe care mercenarii nu vor să-l recunoască, continuînd cu încăpățînare să dea vina pe victimele lor, că, adică, acelea ar fi agresorii.

După ce s-au terminat mitingurile de omagiere a «slăviților» gardiști, cazaci, voluntari, femei, milițieni, alți «apărători» ai «tinerei republici moldovenești nistrene», la care au participat numaidecît impostorii republicii fantome și neapărat general-maiorul Aleksandr Lebedi, comandantul armatei 14 a Rusiei, a fost organizat și un miting de amploare la Tiraspol.

Cum se înscriu aceste mitinguri în contextul Convenției semnate la Moscova? Mai drept ar fi, dacă aș zice că nu se înscriu deloc. Cei 13 oratori, care au luat cuvîntul la mitingul general de la Tiraspol, au vorbit ca niciodată siguri de victoria deplină asupra «agresiunii» Moldovei în «republica moldovenească nistreană», în sprijinul multilateral al Rusiei, în crearea armatei proprii, au vorbit ca niște învingători accentuînd că ei sînt invincibili. Nici un cuvînt nu s-a spus despre convenția pomenită, despre integritatea Moldovei, despre restabilirea organelor legitime în raioanele răsăritene ale republicii. Deși față de alte mitinguri, la acesta s-a vorbit cu anumite rezerve; se vedea de la o poștă că pacea nu-i interesează pe separatiști, că ei sînt ferm hotărîți să rămînă pe mult timp în rolul de jandarmi ai acestui ținut.

— Dragi tovarăși, femei, bărbați, ostași! — și-a început cuvîntarea general-maiorul Aleksandr Lebedi, comandantul armatei 14 a Rusiei, punînd accentul pe fiecare cuvînt și făcînd pauze îndelungate între ele. E scumpă libertatea! continuă el cu fața împietrită și priviri sfredelitoare, îndreptate spre cei adunați. Și fiecare generație plătește pentru această libertate cu prețul său. Și de fiecare dată acest preț e de sînge. Dar totuși, noi, eu personal, turnăm optimism în istoria noastră — cît nu ne-au sucit, cît nu ne-au cîrnit, cît nu ne-au frînt și ne-au boțit, noi am rămas vii și vii vom fi... Trebuie să ne dăm bine seama că numai noi înșine ne putem scoate din această mlaștină, în care am nimerit.

La alte mitinguri, la cel de la asociația de țesături de bumbac, bunăoară, Lebedi a vorbit mai categoric, mai amenințător la adresa «agresorilor din Moldova», cu mai mult entuziasm pentru eroismul «apărătorilor republicii moldovenești nistrene», subliniind încă o dată «neutralitatea, dar neutralitatea armată a armatei 14».

Și totuși, despre ce fel de libertate și despre a cui libertate vorbea generalul? Despre cea adusă de armata 14 poporului Moldovei? Exclus! De cînd e lumea și pămîntul, agresiunile n-au adus libertate popoarelor ocupate, iar raioanele răsăritene ale Moldovei constituie o zonă ocupată de Rusia, lucru confirmat de Parlamentul Republicii Moldova, și va fi așa pînă cînd nu vor fi restabilite organele legale ale puterii, și nu vor fi dizolvate cele autoproclamate, pînă cînd nu vor fi trași la răspundere penală vinovații...

Mai mult decît atîta. Rusia a săvîrșit o crimă fără precedent — a mobilizat în armata sa cetățenii în vîrstă de pînă la 50 de ani ai unui alt stat suveran și independent cum este Moldova. Mai deunăzi au fost lăsați la vatră (pe cît timp?) acei moldoveni trimiși să lupte împotriva fraților lor de sînge și i-am întrebat pe mai mulți, în care armată au fost mobilizați? Toți au răspuns la fel: «In armata 14 a Rusiei».

De fapt, acest lucru îl confirmă și Serghei Șved, comandantul unui batalion de gardiști (?): «In decurs de o lună noi ne-am aflat la Dubăsari, iar apoi ne-au mutat la Coșnița. Am pierdut 8 oameni, 9 au fost răniți. Relativ, pierderile nu-s mari și aceasta se datorează faptului că noi am fost conduși de ofițeri ai armatei active, ca locotenentul Preda, locotenentul-colonel Sujaniu, locotenentul inferior Cuznețov și mulți alții» — a declarat el la miting.

E clar, deci, că și garda transnistreană, și celelalte formațiuni paramilitare, nu-s altceva decît principala rezervă de luptă a armatei Rusiei. Generalul Lebedi tot cam despre aceasta vorbi în încheierea cuvîntării sale: «Pace vouă oameni — a zis el. — Actuala pace e șubredă deocamdată, dar ce să-i faci, acum ne aflăm într-o nouă poziție, o nouă situație — încoace a venit Rusia. Rusia a introdus forțele sale iubitoare de pace. Și însuși faptul, că aceste forțe au îndeplinit sarcinile primite e deja un prestigiu. Dar prestigiul înseamnă putere. Dar mai avem încă probleme, pe care trebuie să le soluționăm și atunci va fi cu adevărat liberă republica moldovenească nistreană, în care poporul trăiește așa cum a hotărît el. Și așa trebuie să fie».

Oricît s-a străduit — am aflat din surse demne de încredere că o comisie specială a pregătit în detaliu desfășurarea mitingului; cine și ce trebuie să spună — . Lebedi a spus, totuși, în cele din urmă, care este scopul final al victorioasei armate 14 — libertatea și independența deplină a republicii fantome. Igor Smirnov a confirmat și l-a completat pe Lebedi, zicînd: «Garant sigur al tuturor negocierilor a devenit marele stat — Rusia. Și eu mă gîndesc, că dacă Moldova va încălca acest armistițiu și această pace șubredă, înseamnă că ea declară război Rusiei, iar Rusia nu va permite să i se pătezeze prestigiul. Eu așa mă gîndesc și doresc anume așa să se întîmple».

Iată care este prețul Convenției semnate la Moscova în concepția forțelor ostile din raioanele răsăritene ale Republicii Moldova. Cît n-ai hrăni lupul, el tot cu ochii la pădure stă.

B. GHEORGHIȚĂ